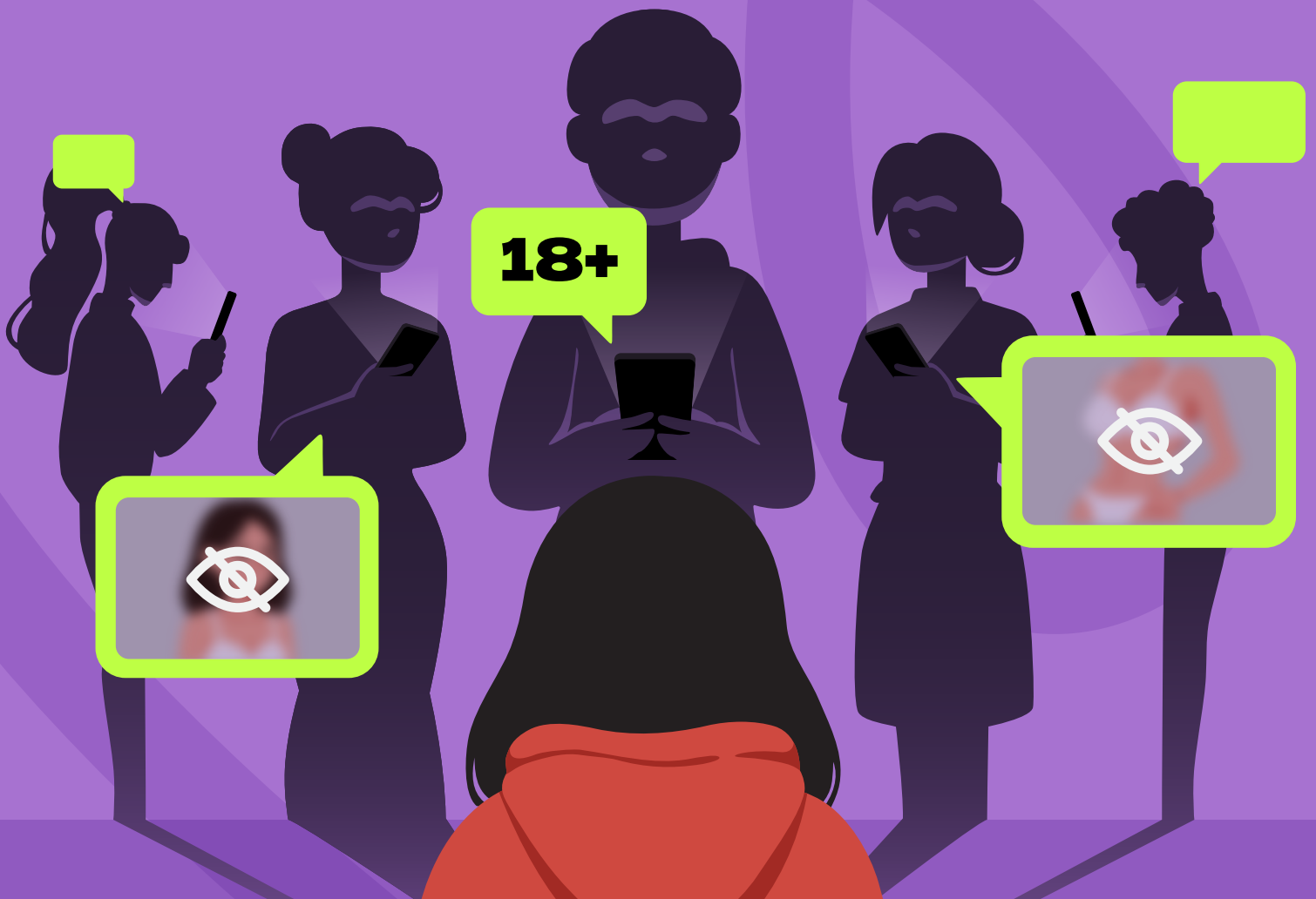

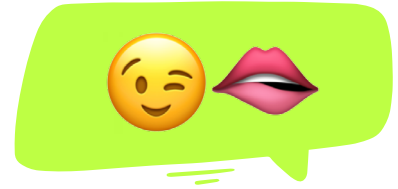
LEAKED

ทำความเข้าใจและแก้ไขปัญห
เกี่ยวกับการผลิตเนื้อหาทางเพศ
ของเยาวชนในประเทศไทย

เจนนิเฟอร์ ชัทซ์, รังสิมา ดีสวัสดิ์, วีรวรรณ มอสบี & มาร์ค คาเวนา

บทสรุปผู้บริหาร

ด้วยการสนับสนุนจากมูลนิธิเด็กโลก โครงการ *Leaked* ได้สำรวจว่าเยาวชนไทยมีส่วนในการสร้างและเผยแพร่เนื้อหาทางเพศบนโลกดิจิทัลอย่างไร โครงการนี้วางแนวทางการศึกษาโดยก้าวข้ามการอธิบายปัญหาด้วยความกลัว หรือสมมติฐานของผู้ใหญ่ และหันมาให้ความสำคัญกับเสียงสะท้อนและประสบการณ์จริงของเยาวชนโดยตรง การเก็บข้อมูลครอบคลุมเยาวชนจำนวน 1,916 คน อายุระหว่าง 9–17 ปี จากเจ็ดจังหวัดในภาคเหนือ ร่วมกับการรับฟังความคิดเห็นของแกนนำเยาวชน และการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ปฏิบัติงานด้านหน้า ผลการศึกษาทำให้เข้าใจแรงจูงใจ รูปแบบ ความเสี่ยง และผลกระทบจากการส่งต่อเนื้อหาทางเพศในกลุ่มเยาวชนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

เยาวชนในปัจจุบันเติบโตภายใต้สภาพแวดล้อมที่โลกดิจิทัลและโลกออนไลน์ผสมผสานเข้าด้วยกันอย่างลึกซึ้ง แพลตฟอร์มสื่อสังคมออนไลน์เป็นพื้นที่สำคัญในการสร้างอัตลักษณ์ สานสัมพันธ์ และทดลองบทบาททางสังคม แต่ก็แฝงด้วยความเสี่ยงหลายประการ คุณลักษณะบางอย่างของแพลตฟอร์ม เช่น ข้อความที่ลบตัวเองอัตโนมัติ (disappearing messages) การสนทนาโดยไม่เปิดเผยตัวตน หรือการส่งต่อข้อมูลได้ทันที (instant sharing) ล้วนทำให้เยาวชนลดความระมัดระวังต่อพฤติกรรมที่เสี่ยงในโลกออนไลน์ ขณะเดียวกัน ระบบการมองเห็นและการโต้ตอบที่แพลตฟอร์มออกแบบขึ้นยังมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจและการแสดงออกของเยาวชนอย่างมาก

ในประเทศไทย อิทธิพลจากวัฒนธรรมอินเทอร์เน็ตในระดับโลกอาจขัดแย้งกับบรรทัดฐานอนุรักษนิยมท้องถิ่นเกี่ยวกับเพศและการรักษานวลสงวนตัว ซึ่งอาจส่งผลให้เยาวชนรู้สึกโดดเดี่ยวหรืออับอายเมื่อเกิดปัญหา

ข้อค้นพบสำคัญในรายงานมีดังต่อไปนี้

- **ความแพร่หลายและการเปิดเผย:** ร้อยละ 36 ของเยาวชนอายุระหว่าง 14–17 ปี เคยได้รับหรือเคยเห็นเนื้อหาทางเพศของบุคคลที่คาดว่ามีความอายุน้อยกว่า 18 ปี ในกลุ่มผู้มีอายุ 15 ปี ตัวเลขดังกล่าวสูงกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 51) การเปิดเผยเนื้อหาทางเพศสูงขึ้นในกลุ่มเยาวชนที่มีความหลากหลายทางเพศ (ร้อยละ 49) เยาวชนกลุ่มชาติพันธุ์ (ร้อยละ 49) ผู้ที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง (ร้อยละ 46) และผู้ที่ตั้งโปรไฟล์โซเชียลมีเดียเป็นสาธารณะแทนการเป็นส่วนตัว (ร้อยละ 43)

- **แรงจูงใจ:** เยาวชนรายงานแรงจูงใจที่หลากหลายในการส่งต่อเนื้อหาทางเพศ ได้แก่ การสร้างสถานะทางสังคม (ร้อยละ 48) ได้รับเงิน หรือรางวัลหรือเครดิตในเกม (ร้อยละ 45) แสวงหาการยืนยันทางความรู้สึก (ร้อยละ 40) การแสดงความเชื่อใจกันในความสัมพันธ์ (ร้อยละ 27) หรือเพื่อแสดงตัวตนในโลกออนไลน์ (ร้อยละ 24) บางรายมีแรงจูงใจจากความใคร่รู้ ในขณะที่บางรายถูกกดดัน หลอกลวง หรือบีบบังคับ
- **เทคโนโลยีในฐานะปัจจัยส่งเสริม:** คุณลักษณะเฉพาะต่างๆ เช่น โหมดข้อความที่หายไปอัตโนมัติ การตั้งค่าโปรไฟล์สาธารณะ และกระบวนการยืนยันตัวตนที่ใช้ขั้นตอนเพียงเล็กน้อย เป็นการลดทอนเกณฑ์การเตือนภัยของเยาวชนในการส่งต่อเนื้อหาทางเพศ ซึ่งร้อยละ 56 ของกลุ่มเด็กโตรายงานว่า เทคโนโลยีทำให้การส่งต่อภาพเปลือยง่ายขึ้นไปจนขาดการพิจารณาอย่างรอบคอบ โดยเด็กผู้หญิง ร้อยละ 62 จะตอบตกลงเป็นส่วนใหญ่ การมีกล้องคุณภาพดีในโทรศัพท์เคลื่อนที่ การมีแอปพลิเคชันส่งข้อความที่มีคุณสมบัติพิเศษต่างๆ เช่น ข้อความที่ลบตัวเองอัตโนมัติ และการขาดการตรวจสอบอายุผู้ใช้งานในหลายแพลตฟอร์ม ล้วนทำให้กระบวนการคัดกรองเนื้อหาลดลง ในขณะที่มีความเข้าใจว่าแพลตฟอร์มต่างๆ มีความสามารถในการช่วยเหลือผู้ใช้ได้ไม่ดีพอเมื่อเกิดปัญหา มีเพียงเยาวชนร้อยละ 22 ที่เคยรายงานเนื้อหาทางเพศของบุคคลที่คาดว่ามีความอายุน้อยกว่า 18 ปี และมีจำนวนมากที่แสดงความไม่พึงพอใจต่อระบบการตอบสนองต่อการรายงานเหตุที่ล่าช้าและขาดประสิทธิภาพ
- **มุมมองต่อความเสียหาย:** เยาวชนส่วนใหญ่มองว่า ความเสียหายไม่ได้เกิดจากการส่งต่อเนื้อหาทางเพศ แต่เป็นการสูญเสียการควบคุมต่อเนื้อหาดังกล่าว กลุ่มเด็กโตจำนวนมากเชื่อว่า การส่งต่อภาพเปลือยจะนำไปสู่ปัญหา (ร้อยละ 95) โดยมีความกังวลสูงสุดดังต่อไปนี้ เนื้อหาถูกเผยแพร่ต่อโดยไม่ได้รับอนุญาต (ร้อยละ 81) ความรู้สึกผิด (ร้อยละ 76) ถูกกลั่นแกล้ง (ร้อยละ 70) และความกังวลใจ (ร้อยละ 68) เยาวชนหญิงและเยาวชนที่มีความหลากหลายทางเพศสามารถคาดคะเนถึงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นได้มากกว่ากลุ่มอื่นๆ ในขณะที่เยาวชนบางรายมองว่า การส่งต่อเนื้อหาต่างๆ เป็นการแสดงออกถึงความเชื่อใจหรือความใกล้ชิด และส่วนใหญ่มีความกังวลต่อผลกระทบที่จะตามมา หากเนื้อหาถูกเผยแพร่ออกไป นอกเหนือจากผู้รับที่ตั้งใจ

- **เพศสภาพและบรรทัดฐานทางสังคม:** จากการสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ปฏิบัติงานด้านหน้าตั้งข้อสังเกตว่า บรรทัดฐานทางสังคมของไทย เช่น “เด็กผู้ชายไม่เสียหาย” และ “สมควรแล้วที่เด็กผู้หญิงได้รับความอับอาย” (หากประพฤติตัวไม่เหมาะสม) เป็นตัวกำหนดประสบการณ์และการรายงานความเสียหาย ความคาดหวังของสังคม และการเหมารวมด้านเพศ ส่งผลต่อความเข้าใจและประสบการณ์ของเยาวชนต่อผลกระทบจากพฤติกรรมดังกล่าว มีแนวโน้มว่าเด็กผู้ชายจะไม่ดำเนินการใดๆ เมื่อได้รับเนื้อหาที่ตนรู้สึกว่ามีอันตราย ในขณะที่เด็กผู้หญิงจะบล็อกหรือรายงานผู้ให้ ทั้งนี้ เยาวชนมีแนวโน้มจะโทษตนเองเป็นส่วนใหญ่
- **การขอความช่วยเหลือและการนิ่งเงียบ:** เยาวชนส่วนใหญ่รู้สึกไม่แน่ใจว่าต้องดำเนินการอย่างไรเมื่อเกิดปัญหา ความหวาดกลัวต่อการถูกตัดสินหรือลงโทษทำให้เยาวชนหลีกเลี่ยงการขอความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ แม้เมื่อเกิดความเสียหายขึ้น ยังพบแนวโน้มที่การกล่าวโทษจะมุ่งไปยังบุคคลที่ปรากฏในเนื้อหาดังกล่าว แทนที่จะมุ่งไปยังผู้ทะเลาะเมิตความเชื่อใจหรือการยินยอมของเยาวชน
- **การลังเลใจในการรายงานเหตุ:** เมื่อได้รับเนื้อหาทางเพศของบุคคลที่อายุต่ำกว่า 18 ปีนั้น ร้อยละ 44 ของผู้ตอบรายงานว่าได้บล็อกผู้ส่ง แต่ร้อยละ 44 เลือกที่จะไม่ดำเนินการใดๆ ยังพบว่าเยาวชนชายมีพฤติกรรมบันทึกเนื้อหา (ร้อยละ 18) หรือส่งต่อเนื้อหาดังกล่าว (ร้อยละ 11) ในขณะที่เยาวชนหญิงจะบล็อก (ร้อยละ 56) หรือรายงานไปยังแพลตฟอร์มออนไลน์ (ร้อยละ 31) ในกรณีนี้ เยาวชนจำนวนมากสะท้อนถึงการกล่าวโทษตนเอง โดยเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 44) เชื่อว่าบุคคลในภาพเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบหากภาพเปลือยหลุดออกมา
- **ความไม่ชัดเจนและความขัดแย้งทางกฎหมาย:** เยาวชนจำนวนมากไม่สามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจนระหว่างการส่งต่อเนื้อหาทางเพศด้วยความยินยอมและการถูกบังคับ เนื้อหาทางเพศจำนวนมากเริ่มต้นจากการส่งผ่านการยินยอม แต่กลับถูกเผยแพร่ต่อออกไปโดยไม่ได้รับความยินยอมหรือถูกบังคับในภายหลัง **หนึ่งในสี่ของผู้เข้าร่วมการสำรวจเชื่อว่า การส่งต่อภาพเปลือยเป็นที่ยอมรับได้หากทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องกัน ทั้งนี้ หนึ่งในสามไม่แน่ใจในเรื่องนี้** ซึ่งความกำกวมนี้ขัดแย้งกับกรอบกฎหมายของประเทศไทย ซึ่งกำหนดให้การส่งต่อเนื้อหาทางเพศในทุกรูปแบบของบุคคลผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี เป็นความผิดทางอาญา แม้ทั้งสองฝ่ายจะยินยอมก็ตาม โดยกรอบกฎหมายนี้มีส่วนทำให้เกิดความหวาดกลัว การนิ่งเฉย และการรายงานเหตุที่ต่ำกว่าความเป็นจริง และเป็นความเสี่ยงสำคัญของการดำเนินคดีตามกฎหมาย

โครงการ *Leaked* สะท้อนให้เห็นว่าการผลิตเนื้อหาทางเพศด้วยตนเองในกลุ่มเด็กและเยาวชน ไม่สามารถได้รับการแก้ปัญหาผ่านมาตรการหลีกเลี่ยงความเสี่ยง หรือการตอบสนองเชิงลงโทษเพียงอย่างเดียว ผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่าปรากฏการณ์นี้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในชีวิตประจำวันและเป็นส่วนหนึ่งของการเติบโตในโลกออนไลน์ ทั้งนี้ สิ่งสำคัญคือเยาวชนย้ำว่าคุณสมบัติเฉพาะของแพลตฟอร์มต่างๆ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเป็นอย่างมาก หากแต่การสื่อสารในประเด็นดังกล่าวมักจะมุ่งเน้นไปที่พฤติกรรมของเยาวชน แต่ไม่ได้ตระหนักถึงพลังของกลไกการชักจูงจากระบบดิจิทัลที่เยาวชนต้องเผชิญ ผลการศึกษาของโครงการ *Leaked* เผยให้เห็นถึงแนวโน้มที่เยาวชนมักโทษตนเองเมื่อเกิดความเสียหายและมองว่าตนต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อผลลัพธ์ทั้งหมดเพียงลำพัง

เยาวชนกำลังดำเนินชีวิตอยู่ในระบบดิจิทัลที่มีความซับซ้อน โดยขาดการแนะนำที่สามารถสะท้อนและเข้าใจต่อแรงกดดันที่พวกเขาเผชิญได้อย่างแท้จริง เมื่อโลกดิจิทัลมีบทบาทเป็นศูนย์กลางของชีวิตเยาวชนมากขึ้น ความจำเป็นเร่งด่วนจึงอยู่ที่การพัฒนากลไกการตอบสนองที่สะท้อนความเป็นจริงในชีวิตประจำวันของเยาวชน

รายงานฉบับนี้ เรียกร้องการเปลี่ยนแปลงจากรูปแบบการสื่อสารแบบเดิม ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความกลัวและมาตรการเชิงป้องกันแบบเหมารวม ไปสู่รูปแบบที่จริงใจ ลดความเสียหายและตอบสนองต่อความต้องการของเยาวชน พร้อมทั้งเรียกร้องให้นักวิชาการ ผู้กำหนดนโยบาย และพ่อแม่ผู้ปกครองรับฟังเสียงของเยาวชนโดยไม่ตัดสินและสนับสนุนเยาวชนในการสร้างพลังของตนในโลกดิจิทัล สร้างความสัมพันธ์ที่เข้มแข็ง และมีเครื่องมือทางสังคมที่เหมาะสมกับบริบทของตนในการเรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์และความยินยอมในโลกที่เชื่อมต่อกันนี้

ข้อมูลที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ จะถูกนำไปใช้ในระยะเวลาที่สองของโครงการ *Leaked* เพื่อจัดกิจกรรมอบรมให้ความรู้ที่ออกแบบร่วมกันกับเยาวชนและเพื่อเยาวชนในประเทศไทย กิจกรรมดังกล่าวมุ่งเน้นที่การลดความเสียหาย สร้างพลังของเยาวชนในโลกดิจิทัล และพัฒนาแนวทางที่คำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมของการยินยอม ความสัมพันธ์ และความเอาใจใส่เพื่อลดการกล่าวโทษตนเองของเยาวชน และตระหนักถึงความกดดันที่พวกเขาต้องเผชิญในเส้นทางการเติบโตภายใต้ระบบดิจิทัลที่ซับซ้อน

โลกดิจิทัลจะคงอยู่ต่อไป จึงถึงเวลาแล้วที่มาตรการด้านความปลอดภัยจะพัฒนาไปพร้อมกับเยาวชนที่ได้ใช้ชีวิตและเติบโตมาก่อนภายใต้บริบทดิจิทัลนี้

ข้อเสนอแนะ

1. จัดให้มีการสอนเพศวิถีศึกษาที่ยึดหลักสิทธิในยุคดิจิทัล

เด็กทุกคนมีสิทธิในการเข้าถึงการศึกษาที่เตรียมพร้อมสำหรับเด็กในชีวิตจริง ซึ่งรวมถึงประเด็นเกี่ยวกับร่างกายและความสัมพันธ์ และควรครอบคลุมถึงประสบการณ์และปฏิสัมพันธ์ในโลกดิจิทัลด้วย

1.1. เพศวิถีศึกษา (Comprehensive Sexuality Education) ควรได้รับการปลูกฝังตั้งแต่อายุยังน้อย ไม่เพียงเพื่อป้องกันอันตรายต่อเด็ก แต่เป็นรากฐานเชิงรุกสำหรับการสร้างความตระหนักรู้คุณค่าในตนเอง (self-worth) อำนาจในการตัดสินใจเลือกเกี่ยวกับตนเอง (autonomy) ขอบเขต (boundaries) ความปรารถนา (desire) และความเห็นอกเห็นใจ (empathy) การศึกษาดังกล่าวควรครอบคลุมประสบการณ์ที่หลากหลาย ที่เกี่ยวข้องกับเพศสภาพและเพศวิถี รวมถึงพูดคุยเกี่ยวกับความพึงพอใจ (pleasure) และความยินยอม (consent) และเตรียมพร้อมเด็กสำหรับการสร้างความสัมพันธ์ที่เหมาะสม เคารพซึ่งกันและกัน ทั้งในโลกออนไลน์และออฟไลน์

1.2. ที่สำคัญ เพศวิถีศึกษาควรได้รับการบูรณาการร่วมกับการเรียนรู้ด้านสิทธิดิจิทัล (digital rights) และหน้าที่พลเมืองดิจิทัล (digital citizenship) เมื่อเด็กสร้างความสัมพันธ์ แสดงออกถึงตัวตน และเผชิญความเสี่ยงมากขึ้นในโลกดิจิทัล การศึกษาจึงควรสะท้อนความเป็นจริงในโลกดิจิทัลเช่นกัน การสร้างความตระหนักรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติเฉพาะต่างๆ ของแพลตฟอร์ม (เช่น อัลกอริทึมที่มุ่งใจ และระบบการมองเห็นข้อมูล) ความเข้าใจเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของข้อมูล ความยินยอมในการส่งต่อเนื้อหา ร่องรอยดิจิทัล (digital footprints) และสิทธิในการเพิกถอนความยินยอม นอกจากนี้ ควรรวมถึงวิธีการรับมือกับแรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน ความสัมพันธ์บนโลกออนไลน์หรือปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันเมื่อเล่นเกม และสามารถจำแนกและรับมือกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบงการ การบีบบังคับ และการแสวงหาประโยชน์ได้

1.3. บทเรียนควรมีความเหมาะสมกับช่วงวัย รอบด้าน และตั้งอยู่บนพื้นฐานสิทธิมนุษยชนและความเท่าเทียมทางเพศ และควรยอมรับว่ามีเด็กจำนวนมากที่ใช้อินเทอร์เน็ตในการขอความช่วยเหลือ ตรวจสอบสิ่งที่ดึงดูดใจหรือสร้างความสัมพันธ์ ดังนั้น การศึกษาจึงควรจัดให้เด็กมีชุดเครื่องมือในการประเมินความเสี่ยง แสดงออกถึงสิทธิของตน และสามารถขอความช่วยเหลือก่อนจะเกิดความเสียหายขึ้น โดยปราศจากอคติ

1.4. เพศวิถีศึกษาควรจัดทำโดยภาครัฐ และบูรณาการอยู่ในหลักสูตรแกนกลางของกระทรวงศึกษาธิการ และกำหนดให้ใช้จริง โดยไม่ใช่เป็นเพียงข้อเสนอแนะ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามดุลยพินิจของผู้นำของโรงเรียนในแต่ละแห่ง การบูรณาการที่แท้จริงต้องรวมถึงการลงทุนด้านการอบรม ฝึกสอน และสนับสนุนบุคลากรของโรงเรียนที่มีหน้าที่จัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับเพศวิถีศึกษา เพื่อให้มั่นใจว่าผู้ใหญ่จะสามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างเต็มที่ โดยปราศจากความรู้สึกอับอาย การตีตรา หรือการลงโทษ ทั้งยังช่วยลดภาระไม่ให้บุคลากรต้องรับผิดชอบต่อคำสั่งของรัฐบาลเพียงลำพัง

1.5. การเข้าถึงหลักสูตรเพศวิถีศึกษาอย่างสม่ำเสมอและเท่าเทียมเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะสำหรับเด็กในชุมชนที่ขาดแคลนทรัพยากร การศึกษานอกระบบ หรือกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการถูกกีดกันทางสังคม

2. การกำหนดระเบียบให้กับแพลตฟอร์มดิจิทัล

เด็กมีสิทธิในการได้รับการคุ้มครองจากอันตราย ซึ่งรวมถึงอันตรายที่เกิดจากการออกแบบคุณลักษณะเฉพาะและระบบแนะนำของแพลตฟอร์มดิจิทัล ซึ่งระบบดังกล่าวมักนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศ มีลักษณะที่เร้าใจ หรือล่อหลอกผู้ใช้ที่เป็นเด็ก เนื่องจากแพลตฟอร์มจำนวนมากถูกออกแบบโดยมุ่งเน้นการสร้างการมีส่วนร่วมสูงสุด โดยมีได้คำนึงถึงความปลอดภัยเป็นหลัก ดังนั้น การกำหนดระเบียบข้อบังคับด้านความปลอดภัยสำหรับเด็กจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเด็กในโลกออนไลน์:

- 2.1. แพลตฟอร์มดิจิทัลต้องรับผิดชอบต่อวิธีการที่ระบบของคุณเผยแพร่เนื้อหาที่มีลักษณะทางเพศ หรือไม่เหมาะสมต่อช่วงวัย แม้เมื่อเด็กจะไม่ได้ตั้งใจค้นหา โดยควรมีมาตรการจำกัดการเข้าถึงเนื้อหาสำหรับเด็กผ่านระบบอัลกอริทึมแนะนำ ข้อความอัตโนมัติ และการโฆษณาแบบเจาะจงกลุ่มเป้าหมาย อีกทั้งควรมีตัวคัดกรองเนื้อหาที่เหมาะสมและสอดคล้องกับช่วงวัยที่สามารถทำงานอัตโนมัติเมื่อผู้ใช้งานเป็นเด็ก
- 2.2. แพลตฟอร์มควรพัฒนาเครื่องมือสำหรับรายงานเนื้อหาและประสบการณ์อันตราย ให้เข้าถึงได้ง่ายและสอดคล้องกับช่วงวัยของเด็ก เครื่องมือดังกล่าวควรปรากฏอย่างเด่นชัด ใช้งานง่าย และตอบสนองต่อการรายงานและความกังวลของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 2.3. ระบบแนะนำควรได้รับการทบทวนอย่างต่อเนื่องโดยนักวิจัยอิสระเพื่อประเมินผลกระทบต่อเด็ก ผู้ตรวจสอบควรประเมินว่าอัลกอริทึมเพิ่มความอันตรายหรือสร้างเนื้อหาที่บิดเบือนหรือไม่ และพิจารณาผลกระทบที่เด็กแต่ละช่วงวัยอาจได้รับ
- 2.4. คุณลักษณะเฉพาะต่างๆของแพลตฟอร์มที่กระตุ้นให้เกิดการเปรียบเทียบ ความอับอาย หรือการใช้งานอย่างไม่สามารถควบคุมได้ เช่น การแสดงจำนวนผู้ติดตามที่เปิดให้เห็นเป็นสาธารณะ การนับจำนวนการใช้งานอย่างต่อเนื่อง และฟิลเตอร์ที่เปลี่ยนรูปลักษณะในเชิงยั่ววนทางเพศ ไม่ควรเปิดให้เด็กใช้งานได้ อีกทั้งควรกำหนดให้แพลตฟอร์มพัฒนาคุณสมบัติพิเศษที่สร้างเสริมให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความเห็นอกเห็นใจ และการปลุกฝังพฤติกรรมบนโลกออนไลน์ที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

3. จากการลงโทษสู่การคุ้มครอง

เด็กที่ได้รับผลกระทบจากการส่งต่อเนื้อหาทางเพศของตน ควรได้รับการคุ้มครองและช่วยเหลือ ไม่ใช่รับโทษ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงค่านิยมในระดับโครงสร้างทั้งทางสังคม กฎหมาย และแนวทางการตอบสนองต่อพฤติกรรมเหล่านี้ของเด็กอย่างเป็นระบบ:

- 3.1. แทนที่การโทษเด็กด้วยการดูแล บรรทัดฐานทางสังคมที่เป็นอันตรายซึ่งสร้างความอับอายหรือตีตราเด็ก (โดยเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวกับเพศ) ควรถูกท้าทายอย่างจริงจัง ผู้ใหญ่ รวมถึงผู้ปกครอง ครู ผู้บังคับใช้กฎหมาย และบุคลากรทางการแพทย์ ควรให้ความช่วยเหลือเยาวชนด้วยความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจ ไม่คว่นตัดสินหรือกล่าวโทษ และการช่วยเหลือควรสะท้อนชีวิตจริงของเด็ก มากกว่าที่จะสะท้อนความไม่สบายใจหรือความตื่นตระหนกทางศีลธรรมของผู้ใหญ่
- 3.2. ภายใต้กฎหมายปัจจุบันของไทย ภาพถ่ายทางเพศใดๆ ของผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี อาจถูกจัดว่าเป็นเนื้อหาการล่วงละเมิดเด็ก แม้ว่าจะถูกผลิตด้วยตนเองและส่งต่อด้วยความยินยอมพร้อมใจก็ตาม กรอบกฎหมายปัจจุบันไม่สามารถแยกแยะระหว่างพฤติกรรมการถูกแสวงหาประโยชน์และพฤติกรรมตามพัฒนาการได้ เช่น วัยรุ่นที่กำลังเรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งหรือสัมพันธ์ภาพต่างๆ ทั้งนี้ เราไม่ได้เสนอให้เปลี่ยนคำจำกัดความของเนื้อหาการล่วงละเมิดทางเพศเด็ก (child sexual abuse material) อย่างไรก็ตาม ควรบัญญัติข้อกำหนดที่ชัดเจนเพื่อคุ้มครองเด็กจากการถูกดำเนินคดี เด็กที่ผลิตหรือส่งต่อเนื้อหาทางเพศของตนไม่ควรถูกดำเนินคดีหรือตีตราว่าเป็นผู้กระทำความผิด แต่ควรได้รับสวัสดิการการคุ้มครอง การศึกษา และการช่วยเหลือที่คำนึงถึงความเปราะบาง และ ความกดดันทางสังคมและเทคโนโลยีที่เด็กต้องเผชิญ
- 3.3. จำเป็นต้องลงทุนมากขึ้นเพื่อเสริมสร้างศักยภาพให้แก่หน่วยงานต่างๆ เช่น กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โรงเรียนรัฐบาล ผู้ให้บริการสาธารณสุข และเจ้าหน้าที่คุ้มครองเด็ก เพื่อสามารถให้ความช่วยเหลือแก่เด็กโดยคำนึงถึงบาดแผลทางใจ (trauma informed) มีความละเอียดอ่อนทางเพศภาวะ (gender sensitive) และอยู่บนพื้นฐานของสิทธิเด็ก ซึ่งรวมถึงได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก ความปลอดภัยออนไลน์ การยินยอม พฤติกรรมในโลกดิจิทัล และกรอบกฎหมาย เพื่อให้มั่นใจว่า ความช่วยเหลือดังกล่าวได้สัดส่วน โดยมีเด็กเป็นศูนย์กลาง และหลีกเลี่ยงการกล่าวโทษและการสร้างบาดแผลซ้ำซ้อนทางจิตใจ

4. ให้พวกเขาได้พูด: สร้างพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก โดยปราศจากอคติ

เด็กมีสิทธิในการแสดงออก สะท้อนความกังวล และได้รับการรับฟังในสภาพแวดล้อมที่ปราศจากความกลัว ความอับอาย หรือการลงโทษ พื้นที่ปลอดภัยสำหรับการพูดคุยเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงและแรงจูงใจที่เกี่ยวข้องที่เด็กพบเจอ ถือเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งในการสนับสนุนเด็กที่กำลังเผชิญกับการตัดสินใจเหล่านี้

ดั่งที่ผู้เข้าร่วมการสนทนาที่มีอายุ 18 ปีรายหนึ่งกล่าวว่า: “ทุกวันนี้เด็กจำนวนมากมีภาวะซึมเศร้า เพราะส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดคุยกับพ่อแม่ได้ จึงหันไปขอคำแนะนำจากเพื่อนในโลกออนไลน์แทน”

เพื่อส่งเสริมสิทธิเด็กด้านการมีส่วนร่วมและการคุ้มครอง:

- 4.1. สนับสนุนให้พ่อแม่และผู้ปกครองสร้างสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่เปิดกว้างและมีความเห็นอกเห็นใจ เป็นสถานที่ที่เด็กรู้สึกสบายใจที่จะพูดคุยเกี่ยวกับประเด็นที่มีความอ่อนไหว เช่น ความสัมพันธ์ อัตลักษณ์ และประสบการณ์ออนไลน์ โดยปราศจากความกลัวที่จะถูกตัดสินหรือลงโทษ
- 4.2. ครูควรได้รับการฝึกอบรมอย่างเหมาะสม และได้รับการสนับสนุนเช่นกัน เพื่อให้พร้อมรับฟัง ช่วยเหลือ และนำทางนักเรียนในการเผชิญความท้าทายต่างๆ ได้ด้วยวิธีการที่เป็นประโยชน์และสร้างสรรค์
- 4.3. ส่งเสริมวัฒนธรรมที่ยอมรับว่าความผิดพลาดเป็นส่วนหนึ่งของการเติบโต แทนที่การตำหนิหรือทำให้เด็กโดดเดี่ยว สังคมควรมุ่งเน้นความเห็นอกเห็นใจ การส่งเสริมความรับผิดชอบ และการให้คำแนะนำที่เหมาะสม

Financially Supported By:

